

Lázár György

MEGÍRTAM

PÁRATLAN OLDAL - LVII. évfolyam, 38. szám, 2013. szeptember 20.

Kaliforniában turnézik a Magyar Állami Népi Együttes, és szeptember 15-én, vasárnap mi is felkerekedünk a hosszú autóútra. Délután 3 órakor már San Rafael városában vagyunk, Marin megye auditóriumában. Nem akármilyen hely ez, valóságos építészeti csoda, a néhai Frank Lloyd Wright irodája tervezte, és a kétezer személyes aréna félig meg is telik.

Miért rendezik délután? – kérdezi a nejem. – Egy esti előadásra megtelne a terem. Délután olcsóbb lehet a terembérlet – spekulálok. Feleségem barátnője is velünk van. Hol lehet műsorfüzetet kapni? – érdeklődik. Műsorfüzet nincs.

Fergeteges számmal indítanak a táncosok. Nincs konferanszié? – kérdezi egy hang mellettünk. Pörögnek a műsorszámok, s egy óra elteltével a táncosok meghajolnak, a színpad kivilágosodik, a tömeg szedelőzködik.

Ennyi lenne? Elindulunk a kijárat felé. Már az előtérben vagyunk, amikor a hangosbemondó tudatja, hogy lesz második felvonás is. Többen a parkolóból jönnek vissza, egy hölgy dühösen csóválja a fejét.

A második rész táncszámai élvezetesek, a népviseletek színpompásak, a zenekar cimbalmosa vastapsot kap. Mi a neve? Nem tudjuk. A tömeg lelkesen megtapsolja a ráadást is, sikere van az együttesnek.

Ismerősbe botlok a kijáratnál. Az öregúr félrevon, magyarul mondja: – Eljönnek ide, és még egy programfüzetet sem nyomtatnak ki? Bemondó sincs. Micsoda dolog ez! – méltatlankodik. – Te mindenféle cikkeket írogatsz, ezt írd meg.

Hát itt van. Megírtam.